

der paa dette Omraade ligesom paa alle andre Omraader skal bestemme, hvad der skal gøres.

I § 7 er der foretaget forskellige Ændringer, hvoraf de to første bestaa i, at Ordet „Vandværksanlæg“ er traadt i Stedet for „Vandforsyningsanlæg“, medens der i andet Stykkes 1ste og 2den Linie er indført en Bestemmelse om, at Eneretten ikke maa være til Hinder for alt bestaaende Anlægs fortsatte Drift og saa fremdeles. Disse Bestemmelser ere hidførte paa Initiativ af Ministeren, for at det ikke skal blive umuligt at drive mindre Vandforsyningsanlæg, som allerede findes paa Øen. Der findes nemlig derovre adskillige mindre Anlæg, som have til Hensigt at samle Regnvandet for Eksempel til et eller flere Huse, og det har selvfølgelig aldrig været Tanken, at det skulde være utilladt at drive disse Anlæg, ogsaa efter Koncessionens Givelse.

Endelig er der i § 7, andet Stykkes 4de Linie, indført en Forandring, idet der tidligere var Tale om, at en vis Eneret paa en Række Anlæg kunde gives, naar Koncessionssøgeren erklærede sig villig til at iværksætte „Planen“ for de omspurgte Anlæg. Der tænkes hermed paa en hel Række Anlæg, hvoriblandt Sporvejsanlæg, elektriske Lysanlæg og lignende Anlæg. Man vil se, at der der findes Ordet „Planen“, uden at der er Tale om, hvem der har lagt denne Plan, eller hvem der skal bestemme, hvorledes Planen skal være. Der er vist ingen Tvivl om, at det mellem den højtærede Minister og Koncessionssøgerne har været ganske klart, hvorledes dette Forhold skulde forstaas, men man har dog ogsaa i den Henseende ønsket at faa fuld Klarhed ved Koncessionens Ordlyd, og det er derfor i § 7, som den nu er affattet, blevet bestemt, at Koncessionssøgeren for at faa Eneret paa paagældende Anlæg skal udføre dem i det Omfang, som Finansministeriet finder nødvendigt. Jeg lægger megen Vægt paa denne Tydeliggørelse, idet det af denne fremgaar, at man ikke i den Grad sælger Øen paa visse Omraader til Koncessionssøgeren, som det fra forskellige Sider har været fremhævet. Man har fra visse Sider paastaet, at man udleverede Øen til Koncessionssøgerens Forgodtbefindende med Hensyn til en hel Række Anlæg af dem, jeg for et Øjeblik siden antydede, uden at man havde nogen som helst Kontrol med Udførelsen eller noget som helst Middel til at sørge for, at de blive udførte i et saadant Omfang, som det maatte være øn-

skeligt for Øen. Ved den Bestemmelse, jeg her omtaler, er det afgjort, at Ministeren endnu en Gang faar Kontrol med disse Anlæg, idet han, naar Koncessionssøgeren melder sig og ønsker at udføre dem, kan sige: Jeg ønsker dem udførte i det og det Omfang, saa at han derved i højeste Grad faar Kontrol med, om Eneretten paa det paagældende Omraade bliver effektiv eller ikke. Men endnu have de koloniale Myndigheder et Kontrolmiddel paa dette Omraade, idet der nemlig til næsten alle de Forhold, hvorom der her er Tale, vil kræves Grundafstaaelse, saa at ogsaa de koloniale Myndigheder, inden det paagældende Anlæg kan udføres, ville faa Lejlighed til at give deres Ord med i Laget med Hensyn til Anlæggenes Udførelse.

I § 9 er der indført visse Ændringer vedrørende Lods- og Havneafgifter i Havnen, idet det fastslaas, at de Fartøjer, som fremtidig færdes i Havnen for at gaa ind i de nye Anlæg, blive forpligtede til at svare nævnte Afgifter i samme Omfang som nu. Det er derved, at Kolonialkassen haaber at faa en betydelig forøget Indtægt i Sammenligning med de Indtægter, den nu har; en Forøgelse, som man haaber med Tiden vil kunne opveje det Tab, Kolonialkassen faar ved Ophævelsen af Indførselstolden.

I § 10 er der foretaget visse Ændringer, der have til Hensigt at fastslaas, at Koncessionssøgerne ikke faa Eneret til at udføre Lodsning i Havnen, men kun faa en Pligt til at udføre den, naar Ministeren maatte forlange det, ligesom der ogsaa senere i Paragraffen fastslaas, at der ikke er og ikke skal findes Lodstvang paa St. Thomas.

§ 12 er en fuldstændig ny Paragraf, som blot er indført for at præcisere det Forhold, jeg antydede for et Øjeblik siden, nemlig at de nye Forhold, der indtræde paa St. Thomas som Følge af Koncessionens Givelse, ikke medføre nogen som helst Indskrænkning i de koloniale Myndigheders Rettigheder.

I § 16 omhandles den anden af de Indrømmelser til Koncessionssøgerne, som jeg for lidt siden omtalte. Det vil huskes her i Tinget, at saaledes som Koncessionens Bestemmelser oprindeligt lød, var det Betingelsen for, at Koncessionssøgerne overhovedet kunde opnaa Koncessionen, at de indenfor en af Finansministeren fastsat Frist skulde have sikret Udførelsen af det, der paa det omdelte Kort var betegnet som Afsnit A. Nu have Koncessionssøgerne ønsket at faa den Bestemmelse ændret paa den Maade, at de ikke skulle være bundne